

Călătorul

Vasile Alecsandri

Trece-un călător și cântă,
Trece pe-o cărare frântă
Prin câmpia înflorită,
Cu inima veștejită.
El se plânge că-n cea lume
Nimeni știe de-al său nume,
Nimeni nu se îngrijește
De e mort ori de trăiește.
Surioara Magdalina
L-auzea dintr-o grădină,
Și pe gânduri ea cădea
Și de dor se aprindea:
„Călătorule mahnit,
Și prin lume rătăcit!
Tu ești pasăre străină

Care cântă prin grădină
Ș-apoi zboară mai departe
Lăsând inimi înfocate.”
„Surioară mângâioasă!
Mult ești dulce și frumoasă!
Ochii-ți ard și-ți arde fața
Ca garoafa dimineața,
Când de rouă-i încărcată
Și-n lumină se arată.”
„Călătorule mahnit,
Nu ți-e calul obosit?”
„Nu, drăguță, nicidecum,
Dar e săturat de drum”.
Călătorul se oprea,
Nici că mai călătorea!